

1

SOTA L'AIGUA

Un brunzit elèctric espanta la massa de peixos que neda al voltant de les restes del vaixell naufragat. Els peixos s'aparten i deixen passar el petit submarí d'investigació. Després, continuen nedant com si res.

Els llums del submarí il·luminen les restes. Fa un parell de passades, per confirmar la troballa, i finalment queda immòbil sobre el vaixell enfonsat.

—Submarí *Arquimedes* a superfície. Ens rebeu? Canvi.

—Aquí superfície. Endavant. Canvi. —El so arriba barrejat amb sorolls estàtics.

—Aquí submarí *Arquimedes*. Sóc la Berta. Hem trobat les restes. Canvi.

—Molt bé. Rebut. Us estem seguint per la sonda. Confirmeu fondària. Canvi.

—Les restes estan a noranta-vuit metres de profunditat. Canvi —confirma la Berta.

Abans que contestin des de la superfície, en Ferran, el capità del submarí, diu:

—Mmm... Mmm... Brmmm... —En Ferran sempre fa sorolls amb la boca quan pensa. És la seva manera de concentrar-se—. És molt perillós entrar-hi.

—*Arquimedes*, aquí superfície. Canvi.

—Endavant, superfície...

—La lectura de la sonda ens diu que mig buc del vaixell està just sobre el precipici. Confirmeu-ho. Canvi.

—Afirmatiu, superfície. Canvi —diu la Berta.

—Entesos. Espereu ordres. Canvi.

—Rebut. Canvi.

Es fa un incòmode silenci, omplert només pels sorolls estàtics de la ràdio i pel soroll del sonar.

—El sonar detecta alguna cosa grossa i ràpida a uns cent metres. Just al davant, fora de l'abast dels focus —diu la Laia—. Vaja! De cop i volta ha desaparegut!

—Deu ser un fals rebot —diu en Marc, mentre es prepara per sortir.

—No deus estar pensant de sortir? —pregunta la Berta—. És molt perillós.

—Només em preparo per si de cas —assegura en Marc.

—Tornem a tenir senyal del sonar, a setanta metres sobre el precipici —diu la Laia—. I tornem a perdre el senyal. És com si s'esmunyís.

—Mmm... Mmm... Brmmm —mussita en Ferran mentre fa que el submarí es mogui en la direcció que marca el sonar.

S'encenen més llums al submarí: són uns focus de llarg abast.

—No ens convé malbaratar l'electricitat —diu la Laia—. La podríem necessitar per als motors.

—Mireu! —crida la Berta—. He vist una ombra just on acaba la llum dels focus.

Ningú més no l'ha vista.

—*Arquimedes*, aquí superfície. Canvi.

—Endavant, superfície.

—Veiem per la sonda que us esteu movent. Hi ha cap novetat? Canvi.

La Berta mira els seus companys abans de contestar.

—Doncs... Ens ha semblat veure alguna cosa movent-se per aquí —acaba dient la Berta—. Però ha estat una falsa alarma. Canvi.

—Bé, *Arquimedes*, hem decidit que entreu al vaixell i que agafeu la caixa forta. Canvi.

Rescatar la caixa forta del vaixell oceanogràfic *Hispalis* és la missió dels Setciències. Dins de la caixa hi ha un gran tresor, amb

joies i monedes d'or d'incalculable valor, rescatat d'un antic vaixell enfonsat. L'*Hispalis* tornava del seu viatge d'investigació i recerca de tresors quan es va enfonsar. El capità no va tenir temps d'obrir la caixa forta i buidar-la. Van abandonar el vaixell i aquest es va precipitar al fons del mar en qüestió de minuts. Va ser molt estrany. Les autoritats sospiten que va ser un naufragi provocat.

—Entesos, superfície. Canvi.

—*Arquimedes*, també ens agradaria que fés-siu unes fotografies del buc del vaixell. Canvi.

Mentre en Marc, en silenci, s'acaba de posar el vestit sec d'immersió, en Ferran abandona la recerca del rebot del sonar per acostar-se al vaixell naufragat.

—Com ho portes, Marc? —pregunta la Laia.

—Ja quasi estic.

La Laia i la Berta deixen el que estan fent i revisen l'equip d'en Marc. El vestit està perfectament posat i totes les vàlvules funcionen sense problemes. Acompanyen en Marc cap a la resclosa i l'ajuden a posar-se les ampolles amb barreja de gasos i el casc d'immersió. Mentre la Laia l'ajuda amb els peus d'ànec i el cinturó de llast, la Berta li col·loca el ganivet de seguretat i una altra llanterna.

—Em sents, Marc? —pregunta en Ferran per la ràdio.

—Alt i clar.

—Marc, estem en posició —informa en Ferran.

En Ferran augmenta la pressió de l'aire de la resclosa i obre la comporta exterior. En Marc fa una passa endavant i es deixa caure per l'escotilla.

.....
16 —Sóc fora. Començo la comprovació de l'equip: aire, bé; ràdio, bé; llums —i engega els llums del casc—, bé; l'ordinador de busseig marca noranta-cinc metres i un temps màxim d'immersió de trenta-cinc minuts; temperatura de l'aigua, cinc graus.

—Perfecte. Tens el vaixell a sota teu. T'hem deixat sobre la proa. Vés amb compte.

En Marc comença a nedar cap al vaixell. Tot i estar ben protegit per l'equip d'immersió, nota la pressió de l'aigua i una mica la fredor. Els moviments a aquestes fondàries acostumen a ser lents. Quan arriba a la coberta de popa, s'aixeca una mica de polsim a causa de les seves aletes. En Ferran, que el vigila per les càmeres de vídeo, li diu:

—Compte amb el polsim!

—Sí, ja veig que hi ha molt material dipositat. Aniré amb compte.

Mentre parla, estira un cordill que porta enrotllat en un rodet que li penja de la cintura i el lliga en una de les baranes del vaixell.

—He col·locat el fil d'Ariadna —diu.

Quan es torna a moure, el fil comença a desenrotllar-se silenciosament. És el seu camí de tornada. Per més voltes que faci, per més passadissos que creui, per poca visibilitat que tingui, si vol sortir amb vida del vaixell, haurà de recular seguint el fil d'Ariadna, la seva assegurança de vida.

—Entro per una escotilla oberta —anuncia, i tot d'una desapareix dins del vaixell. Només un reguitzell de bombolles d'aire que surten de les restes submergides mostren que hi ha un ésser humà viu a dins de les restes.

En Ferran diu a la resta de la tripulació:

—Mentre en Marc és a dins, aprofitarem per fotografiar el buc del vaixell.

Pren els comandaments i fa que el submarí s'enfonsi fins a tocar gairebé el llit marí. Apunta els focus cap al buc i comença a fer fotografies i a filmar en vídeo.

—El buc està molt malmès —diu la Berta.

En Ferran enquadra una part del buc especialment deteriorada.

—Sembla com si alguna cosa hagués explotat dins del vaixell —diu.

—És cert —assegura la Laia—. Sembla un forat fet per una explosió. Fixeu-vos-hi. Els ferros del buc estan doblegats de dins cap enfora.

En Ferran maniobra el submarí i fa que aquest vagi a l'altra banda.

—El costat de babord està intacte —diu—. Mmm... Mmm... Brmmm...

—Què penses? —pregunta la Berta.

—Això no és accidental —diu en Ferran—. Marc, em sents?

—Sí, endavant —contesta en Marc amb la veu mig tallada.

—Com va per allà?

—Ho veig tot una mica tèrbol, però estic bé. Canvi.

—Et sentim molt bé. Canvi.

—Jo també. Canvi.

—Vés amb compte. Canvi.

—Entesos. Canvi.

—Mireu, mireu! —crida la Berta assenyalant un punt darrere del vaixell—. He vist alguna cosa molt grossa i ràpida que ha passat a prop del vaixell.

—El sonar també ho ha detectat —confirma la Laia.

—Potser és un tauró —diu la Berta.

—Mmm... Mmm... Brmmm... És massa gros per ser un tauró, i segons el sonar fa uns canvis de rumb fora de l'abast d'un esqual...

—Hauríem de dir a en Marc que tornés —diu la Berta, preocupada.

—Dins del vaixell no corre perill...

—*Arquimedes*. Canvi.

—És en Marc! Endavant, Marc! —diu la Berta.

—He trobat la caixa forta. Canvi.

—La pots agafar? Canvi.

—Sí, l'hauré de desmuntar, però sí. —Se senten sorolls estàtics—. El que passa és que al costat he trobat una cosa que seria millor que no hi fos. Canvi.

—De què es tracta? —pregunta la Berta—. Canvi.

—Hi ha una mina magnètica enganxada al buc, a prop de la caixa forta. Canvi.

—Un explosiu? Canvi —diu la Laia.

—Sí, no és gaire gros, però segur que faria un bon forat al buc. Sembla desactivat. Canvi.

—Mmm... Mmm... Brmmm... Tot plegat és molt estrany. És millor que surtis d'aquí —li aconsella en Ferran—. Qualsevol cop podria fer explotar la mina. Canvi.

En aquell precís moment, la Laia i la Berta comencen a xisclar.

—Déu meu! Un monstre!

De darrere del vaixell enfonsat comencen a sortir tentacles gegants il·luminats pels focus del submarí. Poc després, un ull mastodòntic centra la mirada en el submergible, mentre avalua si a dins hi ha alguna cosa per menjar. És un calamar gegant, d'uns deu metres de llarg.

—El vaixell es mou. Què passa allà fora? Canvi! —cria en Marc per la ràdio.

—*Arquimedes*, aquí superfície. Veiem un eco estrany a prop del naufragi. El podeu veure? Canvi.

—És un calamar gegant. Està intentant cruspir-se les restes. Canvi! —cria la Laia.

La bèstia marina aixeca molta polseguera del fons. El pes de l'animal fa que el vaixell trontolli sobre el precipici marí. En Marc, dins del vaixell, s'agafa com pot a les parets, però de tota manera és rebotat. Tot d'una, la mina emet un xiulet i un petit rellotge digital es posa en marxa.

—La mina s'ha activat. Canvi —diu en Marc.

—Surt immediatament del vaixell. Canvi! —cria la Berta.

—Però què és això que fa trontollar el vaixell? Canvi.

—Tu surt i ja ho veuràs. Canvi.

—*Arquimedes*, aquí superfície. Que ens sentiu? Què està passant? Canvi.

En Marc agafa el fil d'Ariadna i comença a desfer el camí a tota velocitat. Va completament a cegues, perquè l'enrenou ha aixecat el polsim acumulat per tot el vaixell. Mentre aleteja, no pot esborrar de la seva ment el rellotge amb el compte enrere.

«Quanta estona em queda?», pensa. «Un minut?»

No té temps de pensar en res més perquè acaba de sortir del vaixell i davant seu veu un enorme ull que el mira amb interès. No pot reaccionar perquè un gros tentacle li encercla el cos i no el deixa nedar.

—Ajudeu-me! —crida per la ràdio en Marc—. Una bèstia amb tentacles m'ha confós amb el seu berenar!

—*Arquimedes*, aquí superfície...

La Berta apaga la connexió amb la superfície d'un cop de mà i diu:

—Marc, resisteix!

En Marc intenta desfer-se de l'abraçada mortal, però sense èxit. En un últim intent desesperat, agafa el ganivet i comença a clavar ganivetades al calamar. Quan tot sembla perdut, hi ha una tremenda explosió que fa

que el calamar el deixi anar i que surti rebotat de qualsevol manera.

—El vaixell ha explotat —diu en Ferran—. Agafeu-vos on pugueu. L'ona expansiva arribarà en tres, dos, un...

Una gran sacsejada desestabilitza el submarí. Tothom va per terra i rep algun cop. La primera a recuperar-se és la Laia.

—On és en Marc?

Tots s'aboquen als finestrals per buscar-lo.

—Marc, Marc, ens reps? Canvi. —La Berta intenta localitzar-lo per ràdio—. Marc, contesta!

—Estic bé, estic bé. —És la veu d'en Marc—. El fil d'Ariadna m'ha frenat davant de l'impuls de l'ona expansiva. Encara estic lligat a la barana... Canvi.

En Ferran veu una cosa estranya per la finestra.

—El vaixell s'està trencant! —cria—. Està a punt de caure pel precipici marí! Marc, talla la línia, talla la línia...

En Marc, de cop i volta, se sent arrossegat per la seva línia de vida. Té el temps just de tallar el cordill amb el ganivet. Quan mira al seu voltant, veu que està al cantó del precipici i que mig vaixell i el calamar cauen aigües avall. La visió és esfereïdora.

